

nečně k protokolaci povinnými, odporuje ustanovení čl. 86 obch. zákona, který ukládá všem veřejným obchodním společnostem bez rozdílu p o v i n n o s t k zápisu do obchodního rejstříku. Nedosahuje-li u těch kterých společností zdanění výše stanovené v § 7 uvoz. zákona k obchodnímu zákonu ve znění zákona č. 260/1921 Sb., nejsou tyto útvary vůbec obchodními společnostmi a nemohou tudíž míti ani společenskou firmu.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Stížnost uvádí, že min. obchodu, zastávajíc názor, že veřejné obchodní společnosti jsou bezpodmínečně protokolací povinny, přehlíží, že k zápisu do obchodního rejstříku hodí se pouze ty veřejné obchodní společnosti, jichž obchodní činnost dosahuje takového stupně, že jsou zdanovány daní výdělkovou určité výše dosahující. K tomu jest podotknouti, že žal. úřad tuto okolnost nikterak nepřehlédl, nýbrž výslovně k ní zaujal stanovisko vysloviv, že v případě, nedosahuje-li zdanění u těch kterých společností výše stanovené v § 7 uvoz. zákona k obchodnímu zákonu ve znění zákona č. 260/1921 Sb., nejsou tyto útvary vůbec obchodními společnostmi a nemohou tudíž míti ani společenskou firmu. Proti právnímu názoru zde projevenému neformuluje stížnost expressis verbis vlastně žádnou námitku, nýbrž uvádí jednak toliko, že v tomto případě se nejedná o veřejnou obchodní společnost podle obchodního zákona, nýbrž o společnost, na niž se předpis odst. 3 § 3 živn. řádu vůbec nevztahuje, jednak pak, že veřejné obchodní společnosti, i když v rejstříku firem zapsány nejsou, jsou právníckými osobami, které mohou nabývatí práv a mohou býti subjektem právních závazků; pouze takové společnosti, k jichž existenci je bezpodmínečně nutným zápis do rejstříku firem, má cit. § 3 odst. 3 na mysli.

Poslednější námitku neuznal nss důvodnou, neboť vzhledem k ustanovení čl. 86 obch. zák. je každá veřejná obchodní společnost k protokolaci povinna. Užívá-li § 3 odst. 3 živn. řádu obratu »společnosti k protokolování firmy povinné«, vycházel tím zcela zřejmě z pojmu, jaký byl vytvořen zákonodárstvím, tedy zejména cit. čl. 86 obch. zákona, a nelze z něho vyčísti nějakou výjimku pro veřejnou obchodní společnost, jakou se snaží stížnost vyvoditi. Zda pak veřejná obchodní společnost právně vzniká již uzavřením příslušné smlouvy společenské a nikoliv teprve protokolováním, je v této relaci zcela irrelevantní.

Vývody v první námitce shora uvedené obsažené jeví se nepřipustnými, neboť v tomto směru se st-lé v odvolání nehájili a netvrdili, že § 3 odst. 3 živn. řádu nelze na tento případ užiti, ježto jde o společnost podle občanského zákona (§§ 5 a 6 zákona o ss).

Č. 12.408.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Osoba, která byla kandidována na jméno strany, jejíž činnost byla zastavena, nebo navržena za ni pro veřejnou funkci, není povinna, aby za účelem vyvrácení presumce, že je členem uvedené strany, ve lhůtě jí dané podle zákona č. 201/1933 Sb. sama provedla důkaz nebo předložila úřadu hotový důkaz o tom, že byla

kandidována nebo navržena proti své vůli, nebo že ze strany vystoupila dříve než před 6 měsíci, nýbrž stačí, když osoba, o kterou jde, ve lhůtě jí stanovené označí důkazy jí známé.

(Nález z 20. května 1936 č. 12.807/35.)

V ě c: Karel Heřman F. v Karlových Varech proti rozh. zem. úřadu v Praze z 12. října 1934 o ztrátě funkce náhradníka v obec. zastupitelstvu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Lokti z 18. prosince 1933 bylo na základě §§ 10 a 22 zákona z 25. října 1933 č. 201 Sb. vysloveno, že st-
l jako organisovaný člen německé strany národní pozbyl funkce náhradníka v obec. zastupitelstvu v Lokti.

Nař. rozhodnutím byl tento výměr potvrzen.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Byla-li činnost politické strany zastavena podle zákona z 25. října 1933 č. 201 Sb., vysloví podle § 10 odst. 1 tohoto zákona úřad uvedený v odst. 2 téhož paragrafu, že pozbývají její příslušníci veškerých veřejných funkcí, kterých nabyli volbou, jmenováním nebo jinak ve sborech samosprávy místní nebo zájmové, jakož i v jakýchkoliv jiných veřejných institucích, počítajíc v to i ústavy, podniky, poradní sbory atd. Toto ustanovení platí i pro náhradníky, kteří jsou příslušníky strany, jejíž činnost byla zastavena. Je tedy předním zákonným předpokladem rozhodnutí o ztrátě funkce, že jde o příslušníka strany, jejíž činnost byla zastavena. Příslušníkem strany ve smyslu uvedeného zákona je podle § 20 odst. 2 bodu c) také ten, kdo na její jméno byl kandidován nebo za ni navržen pro veřejnou funkci, pokud neprokáže ve lhůtě mu dané, že byl kandidován nebo navržen proti své vůli, nebo že ze strany vystoupil dříve než před 6 měsíci. Tato lhůta se čítá zpět ode dne, kdy činnost strany byla zastavena nebo kdy strana byla rozpuštěna, a byla-li před rozpuštěním strany její činnost již zastavena, ode dne zastavení činnosti. Zákon vychází tu z presumce, že osoby, jež byly na jméno určité politické strany kandidovány nebo za ni navrženy pro veřejnou funkci, jsou příslušníky této strany; tuto presumci může však osoba, o kterou jde, vyvrátiti tím, že ve lhůtě jí dané prokáže, že byla kandidována nebo navržena proti své vůli, nebo že ze strany vystoupila dříve než před 6 měsíci. Podle toho nemůže uvedená presumce býti vyvrácena pouhým t v r z e n í m osoby, o níž jde, že byla kandidována nebo navržena proti své vůli nebo že ze strany dříve než před 6 měsíci vystoupila, nýbrž je na této osobě, aby ve lhůtě jí dané svoje tvrzení p r o k á z a l a. Jakým způsobem má tento průkaz podati, zákon nepraví, a platí proto i pro toto důkazní řízení ustanovení hlavy II. odd. 2 vlád. nař. z 13. ledna 1928 čís. 8 Sb., tedy i ustanovení § 48 odst. 4, podle něhož strana za tím účelem, aby své tvrzení dokázala, jest povinna dodati nebo aspoň označiti úřadu důkazy jí známé.

V konkrétním případě tvrdil st-
l v odvolání podaném proti výměru úřadu I. stolice, že v roce 1931 z něm. strany národní vystoupil a tehdy

svoje vystoupení písemně i ústně hlásil. Na důkaz správnosti tohoto tvrzení odvolával se na písemné prohlášení, které je ve spisech něm. strany národní v Lokti, a na svědectví tehdejšího zapisovatele místní organizace jmenované politické strany, Dra Hanuše H., advokáta v Lokti, jemuž tehdy písemné prohlášení odevzdal, jakož i na svědectví tehdejšího pokladníka místní organizace Ludvíka S., jemuž bylo nařízeno, aby st-l škrtl ze seznamu členů a z platební listiny. V podstatě totéž uvedl st-l, když byl v průběhu odvolacího řízení vyzván, aby do 3 dnů prokázal, že do obec. zastupitelstva v Lokti byl kandidován něm. stranou národní proti své vůli nebo že z této strany vystoupil dříve než před 6 měsíci, počítajíc zpět od zastavení její činnosti. Žal. úřad se uvedenými vývody st-lovými konkrétně v nař. rozhodnutí nezabýval, vysloviv jen, že st-l ve stanovené mu lhůtě neprokázal ani, že z něm. strany národní vystoupil dříve než před 6 měsíci, počítajíc zpět od zastavení její činnosti, ani že by byl na svou funkci kandidován proti své vůli. V tomto výroku je však obsažen jen závěr, k němuž žal. úřad dospěl, není z něho patrné, z kterých skutkových předpokladů a na základě kterých úvah k tomuto závěru dospěl, zejména jakým způsobem hodnotil důkazní návrhy, které st-l ve správním řízení učinil. Tímto postupem úřadu byla straně ztížena obrana a nss znemožněno, aby v odpor vzatý výrok spolehlivě přezkoumal. Jde proto o vadu podstatnou, pro kterou musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zákona o ss.

Č. 12.409.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Na promlčení trestnosti jednání a opominutí uvedených v § 25 odst. 3 pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (vlád. nař. č. 143/1922 Sb.) neplatí ustanovení o promlčení přímých daní.

(Nález z 20. května 1936 č. 12.976/36.)

V ě c: Dr. Vojtěch P. v Košicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 28. prosince 1933 o pořádkové pokutě ve věci dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 3. května 1933 sdělil starosta města Košic Dru Vojtěchu P., že se z převodu smlouvou trhovou z 24. března 1927, jíž zcizil pozemek Štefanu O., ve smyslu § 49 zákona č. 44/1927 Sb. nevyměřuje dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí; platebním rozkazem z téhož dne a téhož čísla jednacího uložil mu podle 3. odst. § 25 dávk. pravidel pořádkovou pokutu 50 Kč za to, že toto zcizovací jednání vyměřujícím úřadu neohlásil.

Zem. úřad v Bratislavě v postupu instančním odvolání do tohoto platebního příkazu nař. rozhodnutím zamítl v podstatě z důvodu, že každý zcizitel je podle 1. odst. § 16 prav. povinen oznámiti zcizovací jednání, jež je základem převodu, tudíž i převodu osvobozeného od dávky podle zákonů o stav. ruchu, že již pouhé opominutí této povinnosti lze potre-